

Fenyvesi Orsolya

A FÖLD ÉS A ZÖLD

Puhán gömbölyödött lábamhoz a zöld,
abban az évben, amikor télen valóban
meghalt a Föld, legalább kétszer.
Ketten vitték magukkal a mindenséget,
ketten, akiket szerettem.
Miféle mindenség az ilyen?
Úgyhogy mire kitavaszodott, nem volt
egy túl hamar rovar, túl harcias láb,
mi rettentett volna.

Tudtam, hogy én is magammal
viszem majd az egész szövedéket, és a szöveg
nem lesz ahhoz képest.
Zöld zöldell a zöldben.
Húzom magam után a vénséges vén völgyet,
hívószavakat, és felel a Földem.

Úgyhogy felőlem gömbölyödhetett a zilált istenállat,
nem hajoltam le, hogy megsimogassam.
Tudtam, ha odébb is megy, a közelben marad.
Megszelídíttem, mostantól kétséges, és mindegy is,
hogy melyikünk éli túl a másikat.
Mindenkinek a sajátja.

Prae, 2020/1.